

עמ"ת 17271/06/22 - מדינת-ישראל, משטרת זבולון נגד פלוני,

בית המשפט המחוזי בחיפה

14 ביוני 2022

עמ"ת 17271-06-22 מדינת ישראל נ' פלוני(עציר)

תיק חיצוני: 51826/2022

בפני כבוד השופטת עפרה ורבנר

מדינת-ישראל, משטרת זבולון

ע"י ב"כ עו"ד קרן בן הרוש

- נגד -

פלוני,

המשיב:

ע"י ב"כ עו"ד מג'ד בדר

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית-משפט השלום בקריות (כב' השופטת איילת השחר ביטון פרלה) מ-7/6/22 ב-מ"ת 27018-02-22, אשר על-פיה ניתנה הוראה על שחרורו של המשיב למעצר באיזוק אלקטרוני בבית אחותו ובן זוגה ברח' גיורא יוספטל 28 בבאר-שבע בתנאים כפי שפורטו בהחלטה.

רקע כללי

2. כנגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות איומים (ריבוי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירה לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושירותים) תשמ"ב-1982, והפרת צו בית-משפט שנועד להגן על אדם לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, עובר למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, היו המשיב והגב' פלונית (להלן: "**המתלוננת**"), בני זוג.

בחודשים 8-9/21 התגוררו המשיב והמתלוננת ברח' *** עד למועד שבו המתלוננת עזבה את הבית, בעקבות חשדו של המשיב כי המתלוננת בוגדת בו.

עוד צוין בכתב האישום כי ב-29/11/21 ניתן צו הגנה על-ידי כב' השופט יובל וסרקרוג (ב-ה"ט 67566-11-21), בהתאם לצו, נאסר על המשיב להטריד את המתלוננת בכל דרך ובכל מקום, ונאסר עליו לאיים עליה בכל דרך, בין במישרין ובין באמצעות אחרים, ונאסר עליו ליצור עמה קשר בכל דרך שהיא.

ב-8/12/21 נקבע כי צו ההגנה יעמוד בתוקפו למשך 6 חודשים.

בכתב האישום צוין כי בין 29/12/21 ועד 26/1/22 הטריד המשיב את המתלוננת טלפונית, ממכשיר

הטלפון הנייד שברשותו כ-1,039 פעמים.

בנוסף לכך, נטען בכתב האישום כי במהלך אותה תקופה שלח המשיב הודעות קוליות ממכשיר הטל' הנייד שברשותו למכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת, ובהן הודעות איומים שונות שתוכנן פורט בהרחבה בסעיפים 6 ו-7 לכתב האישום.

3. הודעות האיומים המתועדות בכתב האישום נשלחו בין 14/1/22 ל-20/1/22, וכללו איום לפגוע במתלוננת, תוך ציון כי אם תגיש נגדו תלונה הוא ישרוף את רכבה, וכן יקרה לה משהו לא טוב, כללו אמירה שאף אחד לא לוקח ממנו דבר (שלכאורה שייך לו), כללו איום שלא יעזוב את המתלוננת לבד, ונראה לאן היא תוכל לברוח ממנו, כללו איום כי יתן למתלוננת סטירה, וביטויים מכוערים אחרים.

ההליכים בבית-משפט קמא

4. ב-6/3/22 ניתנה על-ידי בית-משפט קמא החלטה, במסגרתה צוין כי המערערת טוענת על בסיס הראיות שבידה כי קיימת עילת מסוכנות שאין אפשרות למתן אותה בחלופת מעצר, וכן צוין בית-משפט קמא כי ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה לביסוס עבירת הפרת צו ההגנה, מה גם שנטען כי המתלוננת עצמה יצרה קשר עם המשיב באותה תקופה, גם לאחר הוצאת הצו.

לגבי עבירת האיומים, נטען על-ידי ב"כ המשיב כי המשיב מאשר שהדברים נאמרו מפיו, אלא שהוא הגדיר איומים אלה כ"שפה מלוכלת", ולא כאיומים שיש מאחריהם כוונה לממשם.

בית-משפט קמא קבע בהחלטתו מ-6/3/22 כי יש ראיות לכאורה לביסוס עובדות כתב האישום, ויש עילה להורות על מעצרו של המשיב בשל מסוכנות.

בית-משפט קמא היה מודע לכך שהמתלוננת חזרה לגור עם המשיב לאחר שזה האחרון שוחרר מבית הכלא, ונמצאה עמו בזוגיות, אולם בשל חששה של המתלוננת מהמשיב היא עזבה את הדירה בה התגוררו יחדיו.

עוד צוין בית-משפט קמא, כי המתלוננת אינה חולקת על כך ששוחחה עם המשיב בתקופת קיומו של צו ההגנה, לטענתה מאחר ואיים עליה כי ישוחח עם הוריה.

המתלוננת הביעה חשש כי המשיב יפגע בה על רקע כבוד המשפחה.

בית-משפט קמא צוין כי קיים תיעוד לאמירות האיומים כלפי המתלוננת, וקיים תיעוד להטרדות הטלפוניות.

עוד צוין בית-משפט קמא כי עולה מתיק החקירה שאישורי המסירה של צו ההגנה היו לבני משפחה של המשיב ולא ישירות למשיב, אולם קיימות בתיק החקירה ראיות המעידות על כך שהמשיב קיבל את צו ההגנה ב-9/12/21.

בית-משפט קמא ציין במה קיים קושי ראיתי ובמה לא קיים קושי כזה, אולם הדגיש כי:

"אין באמור להטיל דופי בקיומן של ראיות לכאורה, אלא להביא לתשומת הלב כי עובדות כתב האישום מביאות לידי ביטוי יריעה עובדתית צרה וחסרה מהיריעה הנפרשת לפי חומר החקירה".

בכל הקשור לעילת מעצר, ציין בית-משפט קמא כי לחובתו של המשיב הרשעה בודדת קודמת בגין תקיפת בת זוג הגורמת חבלה ממשית, בהתייחס לאותה מתלוננת, שבגינה ריצה 8 חודשי מאסר בפועל עד לשחרורו.

5. בית-משפט קמא סבר שרמת המסוכנות של המשיב אינה כזו, שלא ניתן לשקול חלופת מעצר.

בית-משפט קמא, בהחלטה מ-6/3/22, סבר כי אין די באחות המשיב כמפקחת יחידה, והחליט לשקול הפניית המשיב לשירות המבחן, תוך קביעת דיון המשך.

ב"כ המשיב, במעמד הדיון ב-15/3/22, ציין כי הוא שקל אם לבקש תסקיר משירות המבחן באותו מועד, אולם החליט לראות כיצד מתקדם הדיון בתיק העיקרי, ועל כן הסכים למעצר עד תום ההליכים, תוך שהוא מציין כי אם יהיה עיכוב בתיק העיקרי, הוא יפנה בבקשה לעיון חוזר, בהסתמך על החלופה שהציע, תוך נכונות בית-המשפט לזמן תסקיר.

ב-27/3/22 הוגשה בקשה לעיון חוזר, ובקשה לשחרור חלופת מעצר בבית הוריו של המשיב בשפרעם בפיקוח שני ההורים.

ההורים לא התייצבו לדיון שנקבע ל-31/3/22, ובדיון מ-14/4/22 לא נשמעו מפקחים, ולא ניתנה החלטה באותו מועד.

ב-26/4/22 נשמעה עדות המתלוננת בתיק העיקרי, וב-4/5/22 נשמעו המפקחים תאמר דרוויש ואמו של המשיב, ובעקבות הדיון נבדקה היתכנות להתקנת איזוק אלקטרוני בחלופת המעצר בבאר-שבע, ובדיון מ-29/5/22 ניתנה הוראה על קבלת חוות-דעת מחודשת בשל בעיה באישור קו הבזק, וגם בחוות-דעת של יחידת הפיקוח האלקטרוני שהוגשו לבית-משפט קמא ב-30/5/22 צוין כי תוצאות הבדיקה אינן ישימות, ונמשך הברור על היתכנות פיקוח אלקטרוני, וב-7/6/22 התקבלה חוות-דעת יחידת הפיקוח האלקטרוני כי ניתן לבצע איזוק אלקטרוני בכתובת ברח' גיורא יוספטל בית 28 בבאר-שבע.

לאור חוות-דעת זו, ניתנה החלטת בית-משפט קמא ב-7/6/22, במסגרתה צוינה ההחלטה הקודמת מ-6/3/22 בנוגע לראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר, תוך שבית-משפט קמא התייחס לקשיים בראיות המערערת, וסבר כי אותו קושי שהצביעה עליו התחדד לאחר עדות המתלוננת, אולם בית-משפט קמא הדגיש:

"אציין כי הקושי שישנו בראיות המבקשת עתיד להתברר בעת עדותם של עדים נוספים, וכן בהתחשב בעדותה מ-26/4/22 אל מול הודעותיה במשטרה".

בית-משפט קמא הדגיש כי אין המדובר בקושי המשמיט את הקרקע מתחת לאיומי המבקש, כאשר
עמוד 3

המדובר באיומים המתועדים בהודעות מוקלטות, אלא בהיבט הרחב הקשור לתמונה הכוללת ולרקע להשמעת האיומים, רקע שכולל את התנהגות המתלוננת, ומקורבים אחרים אליה.

בית-משפט קמא ציין כי המתלוננת/נפגעת העבירה כבר העידה, ויש לכך משמעות בצירוף לפרק הזמן שחלף מעת השמעת האיומים לראשונה, וכאשר עיתוי הגשת התלונה כנגד המשיב נעשתה בסמוך למימוש אזהרת המשיב כי יחשוף את התנהלות המתלוננת לאחותה. בית-משפט קמא סבר כי נקודת האיזון מאז מעצרו של המבקש השתנתה, וכן סבר כי החלופה בבאר-שבע נותנת מענה לסיכון הנשקף מהמבקש, כולל מענה לתגובה מהירה עם יציאתו למקום החלופה, על-ידי התראה ליחידת האיזוק.

בית-משפט קמא אף ציין כי לקח בחשבון את משך תקופת המעצר של המבקש, ואת קצב שמיעת ההליך והעדים שעתידיים להישמע, עניין שידרוש קיום דיונים נוספים מעבר לדיון הקבוע בסוף חודש יוני.

בית-משפט קמא ציין כי שקל האם יש מקום לערוך תסקיר, אולם סבר כי אין להמתין את פרק הזמן הנדרש לצורך עריכת תסקיר, וזאת בשל מכלול נסיבות שעלו מחומר הראיות, ואשר אינן מוזכרות בכתב האישום, ומהוות נסיבות לקולא.

באשר להתנהלות המשיב בישיבת ההוכחות שהתקיימה ב-26/4/22, התנהלות המתועדת בפרוטוקול בית-משפט קמא, ציין בית-המשפט כי יש בהתנהלות זו טעם לפגם, ובית-משפט ציין כי בעת הדיונים בהליכי המעצר התנהל המשיב ללא הפרעה.

יש לציין כי בדיון מ-26/4/22 נאלץ בית-משפט קמא בתיק העיקרי להרחיק את המשיב מהאולם (עמ' 35 ש' 24 לפרוט'), וזאת לאחר מס' נסיונות להרגיע את המשיב ולהזהירו.

דווקא ההבדל בין ההתנהלות של המשיב כאשר הוא רואה ושומע את המתלוננת, לעומת התנהלותו בהליכי המעצר, בהם המתלוננת אינה נוכחת, מצביעה על בעייתיות ומורכבות במערכת היחסים בין השניים, ולכל היותר דברי בית-משפט קמא באשר להתנהלות בפניו, יכולה להיות רלוונטית לעבירת הפרת צו בית-המשפט, אולם לא בהתייחס לעבירת האיומים.

בית-משפט קמא ציין כי שמע את המפקחים המוצעים ב-6/4/22 וב-4/5/22, והוא אינו סבור כי אם המשיב מתאימה לשמש כמפקחת, אולם הוא התרשם כי אחות המשיב ובן זוגה כן ראויים לשמש כמפקחים, זאת במצורף לאיזוק אלקטרוני שהיתכנותו אושרה על-ידי היחידה לפיקוח אלקטרוני.

במצורף לכל התנאים שקבע בית-משפט קמא, הוא גם ציין כי חל איסור על המשיב ליצור קשר ישיר או עקיף, בכל דרך שהיא, עם המתלוננת/נפגעת העבירה או מי מהעדים המעורבים בהליך.

טיעונים בערעור

6. המערערת טוענת כי שגה בית-משפט קמא עת המתין תקופה ממושכת עד למתן ההחלטה בבקשה לעיון חוזר, בקשה שהוגשה ב-27/3/22, המתנה עד לשמיעת עדות המתלוננת, ובינתיים לא הפנה לקבלת תסקיר.

עוד נטען על-ידי העוררת כי בית-משפט קמא התייחס לכרסום ראייתי לאור עדות המתלוננת, אשר הוא סבר כי יש בו כדי לשנות את נקודת האיוון, אלא שהתפקיד לקבוע את מהימנות עדות המתלוננת הינו רק במסגרת ההליך העיקרי, בתום שלב הבאת הראיות.

בעייתיות נוספת קיימת בכך שלמעשה הצדדים לא טענו בפני בית-משפט קמא בנוגע למשמעות עדות המתלוננת, שכן הבקשה לעיון חוזר הוגשה בטרם נשמעה עדותה, ולא ניתנה לצדדים האפשרות להתייחס לשאלה האם עדות המתלוננת כשלעצמה, יש בה כדי לשנות מהמסוכנות העולה מיתר הראיות.

העוררת הפנתה בערר להסברים שנתנה המתלוננת לשאלות שנשאלה, וטענה שלא חל כרסום בגרסת המתלוננת, והגרסה משתלבת במארג הראיות, ראיות שמצביעות על שיחות רבות שביצע המשיב למתלוננת, ומצביעות על תוכן האיומים ותדירותם, עניין המלמד על אובססיביות שהפגין המשיב כלפי המתלוננת, והמסוכנות הגבוהה הנשקפת לאור אובססיביות זו.

העוררת אף צירפה את כתב האישום ואת גזר-הדין הקודמים הקשורים להרשעת המשיב בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה לאותה מתלוננת ב-ת"פ 25494-02-21, ולהתרשמות שירות המבחן במסגרת ההליך הקודם מכך שקיימת מסוכנות, ושירות המבחן לא המליץ במסגרת התיק הקודם על שחרור המשיב ממעצרו.

בהליך הקודם ציין שירות המבחן כי בבחירותיו של המשיב טמונים קשיים בוויסות עצמי ובשליטה עצמית, והתנהלותו נוטה לאימפולסיביות, והסיכון הכללי לפריצת גבולות והפרת תנאים נמצא ברף גבוה.

העוררת אף הפנתה להתנהלותו של המשיב באולם בית-משפט קמא ב-26/4/22, בעת שהמתלוננת העידה בתיק העיקרי, שבהתייחס אליו הוגשה הבקשה למעצר עד תום ההליכים, וצינה כי המשיב הפריע במהלך הדיון, צעק וגידף את המתלוננת עד שבית-משפט קמא נאלץ להרחיקו מהאולם.

בנסיבות אלה סבורה העוררת כי שחרור המשיב למעצר באיזוק אלקטרוני בפיקוח אחותו ובן זוגה בבאר-שבע אינו יכול להיעשות בטרם קבלת תסקיר מעצר.

העוררת טענה כי המשיב הוכיח מסוגלות לאלימות כלפי אותה מתלוננת, והוכיח אובססיביות בעצמה גבוהה וגילויי קנאה ורכושנות, שבאו לידי ביטוי גם בעת עדותה של המתלוננת בבית-משפט קמא, ובנסיבות אלה לא עולה שהתחושות הקשות של המשיב כלפי המתלוננת, גם אם המדובר בתחושות שיש להן בסיס, התפוגגו או נחלשו.

העוררת הדגישה כי כאשר הרגשות והכעסים ותחושות הנקם, מוצדקים ככל שיהיו, הינם ברף הגבוה, יש לקבל תסקיר, ואין להסתפק בהרחקה ובאיזוק אלקטרוני.

העוררת הצביעה על התנהגות המשיב בבית-משפט קמא בעת עדותה של המתלוננת, התנהלות שמצביעה על עצמת הכעס והרגשות של המשיב כלפי המתלוננת והתנהגותה.

עוד ציינה העוררת כי היו מקרים שבהם חרף ההרחקה הגיאוגרפית, סבר שירות המבחן שאין בהרחקה כזו כדי לאיין מסוכנות, ולכן, ובהתאם לפסיקה, במקרים כאלה, דרך המלך הינה הפניה לשירות המבחן בטרם בחינת חלופת מעצר.

עוד הדגישה העוררת, תוך הפניה לפסיקה, כי לא חל מהפך ראייתי שמצדיק, כשלעצמו ובהעדר תסקיר, את העברתו של משיב לאיזוק אלקטרוני בהרחקה.

באשר לטענות המשיב, שעניין הענישה העתידית, ציינה העוררת שאין לטענה זו משקל בעבירות אלימות במשפחה.

טיעוני המשיב

7. המשיב טען כי דין הערר להידחות, וכי החלטת בית-משפט קמא מבוססת, ואין מקום להתערב בה.

המשיב טען כי הוא עצור מאז 27/1/22, פרק זמן ארוך שיש בו כדי לשנות את נקודת האיזון לבחינת חלופת מעצר, או המרה למעצר באיזוק אלקטרוני, ודי בהרחקת המשיב ובאיזוק האלקטרוני כדי לאיין את המסוכנות.

המשיב טען כי יש פער בין ביטויים מכוערים שנאמרו על-ידו, המתועדים בשיחות הטלפון ובמסרונים שנשלחו, לבין איומים של ממש.

המשיב הדגיש כי גם המתלוננת יצרה קשר איתו אחרי הוצאת הצו למניעת הטרדה, תוך הדגשה כי יתכן והמתלוננת אף המשיכה להתגורר עם המשיב לאחר הוצאת הצו.

ב"כ המשיב ציין לפרוטוקול כי מוסכם עליו שמערכת היחסים בין המשיב למתלוננת אינה מערכת יחסים בריאה, אולם, כלשונו, דרושים שניים לטנגו, הן המתלוננת והן המשיב תורמים איש איש בדרכו למערכת יחסים בלתי בריאה זו.

עוד נטען מפי המשיב כי המתלוננת בגדה בו עם אחיו.

באשר למשך הזמן שחלף בין הגשת הבקשה לעיון חוזר לבין מתן החלטתו של בית-משפט קמא בהחלטה, ציין ב"כ המשיב כי בית-משפט קמא ניסה לערוך גישור, אולם זה לא עלה בסופו של דבר, ולכן חלפו מספר חודשים עד למועד מתן ההחלטה.

ב"כ המשיב אף הצביע על כך שאם המשיב ימשיך לשבת במעצר, הרי בסופו של דבר תקופת ישיבתו במעצר תהא ארוכה יותר מתקופת המאסר שעלולה להיות מוטלת עליו, ככל שיורשע בדיון. זאת, מבלי להתייחס לאפשרות שהמשיב יזוכה, ואזי המשמעות תהא ששיבתו חודשים במעצר היתה לשווא.

המשיב סבור כי הרחקה לבאר-שבע בצירוף איזוק אלקטרוני הינה תחליף הדוק וראוי.

דין והכרעה

8. לאחר שעיינתי בהחלטת בית-משפט קמא, ובהשתלשלות העניינים לפניו, וכן בטענות הצדדים, הנני סבורה כי דין הערר להתקבל.

הבקשה לעיון חוזר הוגשה ב-27/3/22, והדין נדחה לחקירת מפקחים, תוך שבית-משפט קמא בהחלטה מ-6/3/22, והצדדים בדיונים לאחר מכן, הזכירו את עניין זימון התסקיר.

בין מועד הגשת הבקשה לעיון חוזר לבין ההחלטה מ-7/6/22, חלפו מספר חודשים, ונשמעה עדות המתלוננת בתיק העיקרי, אולם לא התבקש תסקיר.

בבקשה הלקונית לעיון חוזר לא צוין נימוק כל שהוא בנוגע לעדותה של המתלוננת, וכרונולוגית העדות נשמעה לאחר הבקשה לעיון חוזר, ולא היתה התייחסות מפורטת ומנומקת של הצדדים לשאלה האם עדות המתלוננת, יש בה כדי להפוך את הקערה על-פיה ולכרסם בראיות.

למרות שלא נטען דבר בבקשה לעיון חוזר, והצדדים לא התייחסו לכך, מצא בית-משפט קמא לנכון להתייחס לעדותה של המתלוננת, הגם שאף הוא הדגיש כי המכלול צריך להיבחן על-ידי בית-המשפט השומע את התיק העיקרי.

כפי שציינה העוררת, תוך הפניה ל-בש"פ 3409/18 **יצחק בריל נ' מדינת-ישראל** (3/6/18), אין המדובר בשינוי דרמטי המצדיק ביקורת שיפוטית נוספת במישור הראייתי על החלטת המעצר, ולא כל שינוי גרסה של עד משמיט את האפשרות להרשיע על-יסוד חומר הראיות. עיין לעניין זה גם ב-בש"פ 6318/18 **ליאור איתח נ' מדינת-ישראל** (17/9/18).

הדברים יפים ביתר שאת, כאשר בכתב האישום מופיעה עבירה של איומים והטרדות, עבירות המעוגנות בתדפיסי שיחות, וכאשר המשיב עצמו אינו חולק כי אותם דברים נאמרו על-ידיו, אלא שהוא מגדירם כ"דברים מכווערים" ולא כ"איומים".

בשלב המעצר די בתשתית ראייתית לכאורית כדי להקים יסוד סביר להרשעה, וההסתכלות הכללית על חומר הראיות בעת דיוני המעצר אינה מכריעה במהימנות העדים, שכן זו נעשית בהליך הפלילי העיקרי, ולא בהליך הביניים.

עיין לעניין זה ב-בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת-ישראל** (15/4/96).

בית-משפט קמא קבע בהחלטתו הראשונה כי קיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, שהינה סטטוטורית, המצדיקה את מעצר המשיב.

כאשר המדובר במקרים בהם קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, הנטל להפריכה הינו על המשיב, כאשר לכך מצטרפת התנהלות המשיב כלפי המתלוננת, כפי שהיא באה לידי ביטוי בהרשעתו בהליך הקודם, כאשר המדובר בעבירה שבוצעה לפני כשנה, כך שלא מדובר בחלוף זמן רב מאז ההרשעה ב-ת"פ 25494-02-21, ולכך מצטרבת האובססיביות במשלוח ההודעות במשך פחות מחודש ימים, תוכן האיומים, והתנהלות המשיב בעת

עדוּתָהּ של המתלוננת בתיק העיקרי בבית-משפט קמא, אינני סבורה כי יש מקום לשחרור, ולו גם באיזוק אלקטרוני ובהרחקה, בטרם קבלת תסקיר.

שחרור נאשמים בעבירות אלימות במשפחה ואיומים לחלופה נעשה באופן שיש בו כדי לוודא את בטחונם של קורבנות העבירה ואת שלום הציבור.

וכך נכתב מפי כב' השופט אלרון ב-בש"פ 4224/19 מדינת-ישראל נ' עמאד מסאלחה (23/6/19):

"אני סבור כי בעבירות כבענייננו, במסגרתה מופעלת אלימות-פיזית ומילולית-בדלת אמותיו של בית המשפחה, כלפי בני המשפחה, מן הראוי הוא לפנות לשירות המבחן לצורך בחינה מקצועית של מסוכנות מבצע העבירה, וכן אפקטיביות חלופת המעצר המוצעת, לרבות טיב המפקחים. נסיונו והכשרתו המקצועית של שירות המבחן יכולים לסייע רבות לבית-המשפט בבחינת יכולתה של החלופה לאיין את המסוכנות הנשקפת, מטבע הדברים, מאדם שחשוד בביצוע עבירות מסוג זה."

לאור האמור לעיל, מן הראוי לקבל תסקיר הערכת מסוכנות משירות המבחן, ועל כן יופנה עניינו של המשיב לקבלת תסקיר, והנני מורה על הארכת מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת שתינתן על-ידי בית-משפט קמא לאחר שיתקבל תסקיר.

שירות המבחן יתן דעתו בכלים הנתונים לו, למסוכנות המשיב כלפי המתלוננת, תוך בדיקת כשירות המפקחים שנקבעו על-ידי בית-משפט קמא לאיין מסוכנות זו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר מעצר, ובית-המשפט קמא יקבע דיון בטווח של כ-4 שבועות, ועד למועד הדיון יוגש התסקיר.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"ב, 14 יוני 2022, בהעדר הצדדים.